

Zpravodaj křesťanů z Juliánova, Vinohrad a Židenic

SIARD

kostel sv. Cyrila a Metoděje

Číslo 5, ročník 29

www.farnostzidenice.cz

vychází 13. listopadu 2022

Úvodník

V době, kdy píšu tyto řádky, je už téměř jasné, že v dohledné době nedostaneme do farnosti kaplana. Mladí ani starší kněží prostě nejsou. Dalo by se teď psát o tom, že je třeba se modlit o nová povolání, ale to je asi každému jasné. Nebo morálně zdvihnout prst a psát o tom, že je třeba se modlit nejen za poznání svého povolání, ale i za to, abychom měli odvahu skutečně dělat to, co nám Pán určil. Mám však stále naivní pocit, že je to nad slunce jasnější každému z pokřtěných.

Rád bych vám teď napsal o jedné radosti spojené s jednou bolestí. Stalo se to cestou k zubaři. Dostal jsem zprávu chvíli po té, co mne tři zastávky před střediskem začaly bolet všechny zuby, nejen ty dolní, ale i ty horní. Po přečtení zprávy bylo však vše jinak. Psala mi jedna známá o svém příbuzném, kterému se vrátila rakovina, a prosila mne o modlitbu. Hned jsem poprosil další lidi a zpráva se rozšířila po celé Moravě. Ten nemocný oslavil teprve 4. narozeniny. Jak je asi jeho rodičům? Večer na mši přišel tatínek se dvěma chlapci. Snažil se je utišit, ale ten starší - odhaduji ho na 4 roky - k utišení nebyl. Bylo ho pořádně slyšet. Možná bychom se všichni pohoršili, možná bych zvedl hlas k obraně katolického prostoru, ale v ten den mi přišlo, že slyšet dětský smích je vlastně krásné. Jindy budu samozřejmě naštvaný a budu se spravedlivě zlobit. Ale ten den jsem si uvědomil, možná už po tisíci, že vždy vidíme jen část reality. A možná někdy odsoudíme člověka dřív, než ho pochopíme. Ono je to jednodušší, než si dát námahu a čas přiblížit se k pochopení. Někdy to i nejde, není to v našich možnostech.

Zkusme si na to vzpomenout, to teď říkám především našemu panu faráři, než někoho odsoudíme. V těchto dnech finišují poslední nápady, co udělat pro ty, kteří přijdou do našeho kostela o Vánocích. Ukažme jim, že farnost má vlídnou a milosrdnou tvář. Bůh nám též napřed dává poznat svou lásku, a pak nás teprve napomene.

Váš otec Petr Miloslav Jan Křtitel Beneš, farář

Perníkový betlém

Stejně jako každý rok i letos se o vánočních svátcích rozvoní náš kostel vůní perníku. Zpříjemněme si letošní advent výrobou perníkových figurek, ze kterých postavíme náš farní perníkový betlém.

Více informací se dozvíte v ohláškách během adventu nebo u paní Vlasty Šimoníkové.

redakce

Topení v kostele, v přilehlých prostorách kostela a na faře

Všichni jsme slyšeli o všech změnách a nejistotách ohledně dostatku a cen plynu. Děkuji všem, kteří zareagovali na výzvu a začali přispívat více. Bohužel není to dostatečně na to, abychom si v současné době mohli dovolit topit stejně velkoryse jako v předchozích letech.

Pro ty z vás, kteří se těšíte na konkrétní čísla, mám jedno velké zklamání. Po malém průzkumu jsem zjistil to, co všichni víme, že většina lidí nedokáže ani přibližně odhadnout teplotu v místnosti. Každý ale dokáže říci, zda má pocit tepla nebo zimy. Najdou se lidé, pro které bude snížení teploty topení vítanou změnou, najdou se tací, kteří budou muset sáhnout po arktičtějším kousku outfitu ve svém šatníku.

Po dlouhém přemýšlení a kalkulování jsme dospěli k následujícímu:

- V kostele se bude topit o dva až čtyři stupně méně (záleží na konkrétní

aktivitě), než bylo zvykem. V přilehlých prostorách a na faře se zatím sníží teplota o jeden až dva stupně.

- Čas od času se budeme snažit vyhodnotit, zda je možné topit více, či je nutné teplotu snížit.
- Stále platí, že farnost je odkázána na štědrot každého z nás. Pokud můžete dát víc, nebojte se. Při rozhodování o výši vašeho daru však nezapomeňte, že přednost má samozřejmě vaše domácnost a rodina. Nedávejte nad své možnosti. Díky a ať vám Pán odplatí vaši štědrot. Číslo účtu je 2100491918 2010, variabilní symbol je vaše rodné číslo, specifický symbol buď neuvádějte nebo napište 2.

V případě nepravidelných aktivit ve vlastním zájmu nezapomeňte, prosíme, dát dopředu vědět, aby bylo možné zatopit. Na faře ani v kostele už od letošního roku nebude k zatopení stačit otočit ventilem. Vše je řízeno automaticky a je třeba to dopředu nastavit. Kam napsat - buď v sakristii využijete připravených lístečků nebo napište na email topeni@farnostzidenice.cz. Prosíme co nejdříve, nejpozději tři pracovní dny před plánovanou akcí. Farnost nemá člověka, který by mohl 24 hodin 7 dní v týdnu reagovat na vaše požadavky.

Díky za pochopení.

*Váš otec Petr Miloslav Jan Křtitel Beneš,
farář*

Změny ve farnosti

Blíží se **roráty** a rád bych připomněl, co už bylo oznámeno. Roráty budou každý den od pondělí do čtvrtku a v sobotu v 6:00.

V pátek bude mše sv. v 18:00, aby se na mši sv. v adventní době dostaly i děti, na což bylo v minulosti s bolestí upozorňováno. Komplikace nastávají v sobotu 10.12., na kterou jsem slíbil obnovu ve farnosti vzdálené 2 hodiny cesty od Brna. Zatím nevím, zda ten den budu schopen sehnat zástup nebo zkoordinovat mši zde a obnovu tam.

Od ledna 2023 bude z důvodu personálního obsazení farnosti po konzultaci s generálním vikářem brněnské diecéze provedena **změna rozpisu bohoslužeb následovně:**

den	čas
Pondělí	mše sv. není (mimo slavnosti a pondělí v oktávu velikonočním)
Úterý	18:00 mimo první úterý v měsíci, kdy je mše v 10:00
Středa	18:00
Čtvrtek	18:00
Pátek	18:00
Sobota	7:00
Neděle	8:00 a 10:00

S **poslední pondělní večerní** se rozloučíme 21. listopadu 2022 na památku Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě.

Otevření **klubu Václav** zatím není stanoveno na žádný konkrétní termín, ale děláme vše, aby to bylo co nejdříve. Noví správci klubu prosí zájemce o službu, aby o sobě dali vědět na email vaclav@farnostzidenice.cz.

*Váš otec Petr Miloslav Jan Křtitel Beneš,
farář*

Zprávy z diecéze

18. listopadu 2022 zaznějí po bohoslužbě, která začne v 17.30 hodin, v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně tematická katecheze biskupa Pavla Konzbul „Sedm skutků milosrdenství“.

Na YouTube kanále Diecézního muzea v Brně můžete sledovat zajímavé přednášky:

- Peter Futák: První brněnský biskup Matyáš František a rod Chorinských z Ledské
- Mons. Pavel Konzbul: Dušičkové hospodaření aneb poslední věci člověka

Web www.cirkevnuturistika.cz (církevní turistika) nabízí konkrétní informace o poutních místech, poutních trasách, ubytování a akcích.

26. listopadu, 10. prosince 2022 a 7. ledna 2023 se bude konat v Centru pro rodinu a sociální péči Brno Školení pro lektory kurzu příprav na manželství. V uvedených dnech proběhnou bezplatné celodenní praktické zážitkové výcviky.

Podrobnosti na www.crsp.cz,
přihlášky na +420736606468,
milana.vykydalova@centrum.cz.

23. listopadu 2022 se bude konat tzv. Červená středa. Během večera budou nasvíceny budovy, lidé se mohou připojit se svíčkami v ulicích, všichni jsou zváni, aby se propojili modlitbou či jinou připomínkou za ty, kteří trpí ve světě pro svou víru.

Více než 130 farností, sborů a synagog se v loňském roce zapojilo k mezinárodní iniciativě Červená středa, která se v České republice letos pořádá již pátým rokem.

Iniciativa s heslem Společně za víru a svobodu původně vznikla ve Velké Británii. Jejím cílem je propagovat toleranci ve společnosti a podpořit solidaritu s těmi, kdo jsou pronásledováni pro víru či být hlasem proti násilí a útlaku věřících nebo náboženských skupin. Červená je barva krve, mučednictví; světlo je symbolem naděje v temnotách. Iniciátorem této aktivity je organizace Církev v nouzi (pozn. anglicky Aid to the Church in Need, u nás známá spíše jako Kirche in Not).

23. listopadu 2022 v 17.00 hodin pořádá knihkupectví a nakladatelství Cesta (Brno, Rašínova 5) autogramiádu knihy brněnského biskupa Pavla Konzubla „Cesta, pravda a život“.

Vzpomínáme Josef Odstrčil

V červnu tohoto roku odešel na věčnost náš farník a dlouholetý obětavý kostelník, pan RNDr. Josef Odstrčil.

Narodil se 13. dubna roku 1935 v Trávníkách u Kroměříže. Po absolvování kroměřížského gymnázia mladý Josef odchází na studia přírodovědecké fakulty v Praze. Po ukončení studia získává titul RNDr. a nastupuje do podniku Geofyzika

Brno. S touto společností se Josef účastní expedice v Afghánistánu. Zde má na starosti jako geofyzik gravimetrická měření.

V Brně se seznamuje se svojí budoucí ženou Vlastou, která je v tom období zaměstnána jako programátorka u společnosti Naftové doly Hodonín.

8. září roku 1962 si v chrámu sv. Barbory v Kutné Hoře slíbí lásku, úctu a věnost na celý život. V tomto roce se také Josef podílí na výstavbě bytového domu na Viniční ulici v Brně. V nově zbudovaném bytě se manželům Josefovi a Vlastě narodí postupně tři dcery – Jana, Marie a nejmladší Marta. Zde jako milující manžel a otec prožije celý svůj život.

Po roce 1989 se aktivně zapojuje do dění v městské části Brno-Židenice, stává se zastupitelem, věnuje se sociální oblasti. Je historicky prvním předsedou židenického klubu seniorů. Tuto činnost Josef zcela nezištně vykonává téměř 10 let. Ve farnosti u kostela sv. Cyrila a Metoděje v Brně-Židenicích slouží několik let jako kostelník. Mezi jeho záliby patří fotografování, rád vaří a vytváří sbírku betlémů.

Josef umírá posílen svátostmi v kruhu své rodiny dne 18. června roku 2022 v Kutné Hoře.

Zde je také dne 24. června po mši svaté v kostele Všech svatých uložen na místním hřbitově do rodinného hrobu.

Jak jsem Josefa znal a vnímal a čím mne zasáhl:

- JOSEF ODVÁŽNÝ- je to již více než 40 let, kdy Josef nezištně a nejednou nabídl společenství mladých židenických farníků k dispozici prostory starého mlýna na Rešovských vodopádech v Nížkém

Jeseníku, aniž by se bál možného postihu ze strany státní bezpečnosti.

- JOSEF SLOUŽÍCÍ BLIŽNÍM – jako akolyta byl vždy připraven posloužit nemocným a přinést Tělo Páně do jejich domovů. Rád navštěvoval při kulatých výročí seniory a drobnými dárky jim dělal radost.

- JOSEF TRPĚLIVÝ, MÍRNÝ, ROZVÁŽNÝ – takto na mne vždy při našich setkáních Josef působil. Vždy přemýšlel, než se k věci vyjádřil. S velkou mírou trpělivosti a mírnosti přistupoval nejen k ministrantům, ale k lidem vůbec. Pokud to bylo zapotřebí, uměl argumentovat důrazně, ale s pokorou.
- JOSEF NESMÍRNĚ HOUŽEVNATÝ – v období, kdy již chodil s vypětím všech sil, vždy toužil být přítomen nedělní mši svaté. Tam, kde by to jiný již dávno vzdal, Josef v tichosti a s neskutečnou vytrvalostí krok za krokem kráčel k cíli.
- JOSEF TICHÝ – nikdy jsem Josefa neviděl, že by se prosazoval na úkor jiných, že by toužil po obdivu a uznání. Působil na mne vždy velmi skromně a pokorně.

Takto jsem Josefa znal já. To neznamena, že nemohl mít i chyby, ale pokud měl, tak se mu je přede mnou dařilo mistrně skrývat 😊.

Proto na stuze na kytici, kterou jsme se s Josefem Odstrčillem za židenickou farnost rozloučili, stálo:

JOSEFE, ZA VŠECHNO DĚKUJEME –
FARNÍCI ZE ŽIDENIC

Vzpomínáme

Mons. František Baťka

**2. prosince 2022 při mši svaté v 18 hodin
si připomeneme nedožitě 100. narozeniny
P. Františka Baťky.**

Je mezi námi stále hodně pamětníků jeho výrazného působení ve farnosti. Po dobu 17 let se kromě požehnaného pastoračního působení věnoval neustálému zvelebování Božího domu. Jeho zásluhou spolu s administrátorem P. Josefem Grossem byly v roce 1955 pořízeny nové zvony. V r. 1961 navrhl prospekt nových varhan, v dalších letech se zasloužil o úpravu liturgického prostoru a hlavního oltáře. Spolupracoval s nejlepšími křesťanskými umělci té doby: s architektem Klaudiem Madlmayrem, bratry Kotrbovými, Ludvíkem Kolkem. Zasadil se o zřízení ústředního topení a v letech 1965, 1967, 1968 organizoval diecézní liturgické dny, které probíhaly v Židenicích.

Narodil se 2.12.1922 v Kosticích u Břeclavi. V letech 1933-1940 studoval klasické gymnázium na Velehradě, potom teologické učiliště v Brně. Kněžské svěcení přijal

z rukou brněnského biskupa Karla Skoupého 5.7.1947. Primiční mši svatou sloužil 13.7.1947 ve farním kostele svatého Mikuláše v Tvrdonicích, na jehož stavbě se jako student podílel.

Kněžskou dráhu začínal jako kaplan v Měříně a byl tam později i administrátorem. V r. 1949 byl na krátký čas ustanoven administrátorem v Bohdalově. Ještě téhož roku byl zatčen, 1.8.1950 odsouzen za „podvracení republiky“ a vězněn do roku 1954 postupně ve věznicích ve Žďáře nad Sázavou, v Praze na Pankráci, v Jáchymově, na Mírově, v Mladé Boleslavi a ve Valdicích. Tehdejšímu krajskému církevnímu tajemníkovi bylo sděleno, že P. Bařka pracuje ve vězení velmi dobře, je ukázněný, ale i nadále zůstává zastáncem církevní hierarchie a ideologie a že mu je jedno, zda bude nebo nebude podmíněně propuštěn. Nakonec po dohodě krajské prokuratury s církevním tajemníkem k podmíněnému propuštění došlo a P. František byl od 1.8.1954 ustanoven kooperátorem v kostele sv. Cyrila a Metoděje v Brně-Židenicích. Od 1.11.1969 do 15.4.1971 byl v naší farnosti administrátorem.

Na začátku tzv. období normalizace byl přeložen jako administrátor do Mikulčic, v roce 1972 do Slavonic, v roce 1978 do Kunštátu na Moravě, kde později působil i v dalších okolních farnostech, kam dojížděl. Jeho posledním působištěm byla farnost Mikulčice a Lužice, kde obnovil cyrilometodějskou úctu, podařilo se mu zbudovat poutní areál a díky jemu se od roku 1992 až do dnešních dnů konají v Mikulčicích na Valech cyrilometodějské

poutě. Od roku 2005 žil na odpočinku v Domově sv. Alžběty na Žernůvce u Tišnova. Téhož roku byl jmenován osobností naší městské části Brno-Židenice. V roce 2006 byl jmenován monsignorem s titulem Kaplan Jeho Svatosti. V roce 2007 slavil na Žernůvce 60 let kněžství, slavnostní mše svaté se zúčastnil i náš židenický administrátor Otec Petr, a kromě jiných kněží i Otec Jan Kabeláč, který v letech 1970-1973 v Židenicích působil jako kaplan.

P. František Bařka

Zemřel na Žernůvce 17.6.2008 ve věku 85 let, za jeho život jsme děkovali Bohu při mši svaté 25.6.2008 v chrámu Páně sv. Mikuláše v Tvrdonicích i s židenickým administrátorem P. Petrem Benešem, a byl pohřben do rodinného hrobu na hřbitově v Kosticích.

Otec František byl dobrý, radostný, poctivý, stal se zbožným a statečným knězem oddaným církvi a brněnské diecézi, pro kterou snášel i léta vězení. Jeho život byl naplněn prací, láskou, službou i utrpením.

Byl horlivým obnovitelem liturgického života po Druhém vatikánském koncilu, rozšiřoval úctu k našim moravským patronům.

*Setkání řidenických farářů
P. František Bařka a P. Bernard Palka*

V každé farnosti, kde působil, se snažil o úpravu liturgického prostoru, opravoval nejen kostely, ale i fary se slovy „ať ten, kdo přijde po mně, to zde má lepší a útulnější.“ Až někdy budete mít cestu např. kolem Kunštátu na Moravě, zajděte do kostela a uvidíte krásnou oltářní fresku zmrtvýchvstalého Ježíše, z kterého vychází světlo. I to patří mezi jeho zásluhy.

Byl výborným katechetou, rádi jsme k němu do hodin náboženství chodili. Ve farnosti si svou veselou povahou získal mnoho přátel, ale bohužel bylo i mnoho těch, kteří mu nepřáli, udávali i donášeli, nejen církevnímu tajemníkovi. Ale naštěstí zde od počátku působení byl administrátor P. Josef Gross, který díky svému postavení v Mírovém hnutí katolického duchovenstva, kam vstoupil v dobré víře po prožitém utrpení v koncentračních táborech, mohl „držet ochrannou ruku“ nad P. Františkem, jenž by pro svoji velkou aktivitu jistě nebyl ponechán církevním tajemníkem tak dlouhou dobu v Židenicích. Toto plodné soužití, sice rozdílných, ale vzájemně se doplňujících kněží, trvalo přes 13 let, až do smrti P. Grosse v listopadu 1967. Ve farnosti žil

v podnájmu P. Jakub Rabušic, jezuita, perzekuovaný v době nacistického i komunistického režimu, bez státního souhlasu, od roku 1961 měl povoleny v kostele tiché mše svaté bez účasti věřících. P. Bařkovi se podařilo v roce 1966 získat pro něho výpomocný souhlas pro řidenickou farnost. A přímo od maminky pana biskupa, paní Konzbulové, jsem se kdysi dověděla, že P. Bařka pokřtil i našeho dnešního biskupa Mons. Pavla Konzbula.

*MUDr. J. Julínek a P. František Bařka
s částí budoucího sboru kostelníků*

Vychoval velkou řadu ministrantů, bohužel mnozí již nejsou mezi námi, ale určitě netušil, že dva z nich budou jednou zdatní kostelníci, kteří budou sloužit jeho milované farnosti. I když byl ze Židenic přeložen, mnozí z nás se s P. Františkem setkávali i nadále. Jezdívalo se za ním do Kunštátu, Slavonic i Mikulčic. Vždy bývalo u něho veselo a milo. Na tato setkání zůstalo mnoho krásných vzpomínek. Mnohým z nás přijel i na svatbu a křtiny dětí.

Od roku 2005 až do smrti 2008 jsme za ním jezdili do Domova sv. Alžběty na Žernůvku, každá návštěva ho potěšila. Naše poslední návštěva se uskutečnila v neděli 15.6.2008. I když už těžko mluvil,

přece se svěřil, že se mu ještě nechce umřít. Udělil nám své poslední požehnání, které jsme přijímali pohnuti a se slzami v očích. Při odchodu nás smutně sledoval, nedalo mi to a vrátila jsem se slovy:

„Otče, my na vás nikdy nezapomeneme.“

Jitka Doleželová

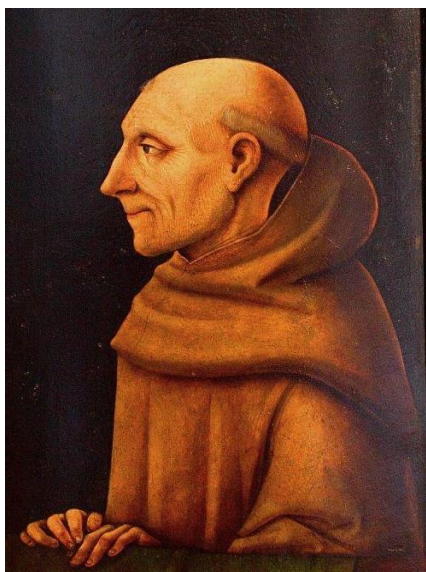

Svátek v kalendáři (7)

23. října

Svatý Jan Kapistránský

Řeholník, kazatel, legát OFM, narozen 24. 6. 1386 v Capistranu (Itálie), zemřel 23. 10. 1456 v Iloku v Uhrách.

Františkánský řád měl mnoho významných a vlivných osobností. Jednou z největších byl Jan Kapistránský, putující kazatel, strůjce míru, zpovědník, řádový reformátor zvaný apoštol Evropy.

Studoval v Perugii práva a ve 26 letech byl zvolen starostou tohoto města. Při válkách měst Jana svrhli a zajali. Během tuhého žalářování prožil osobní obrácení. Dal anulovat své manželství a vstoupil po svém

propuštění vykoupeném mnoha penězi do františkánského řádu. V r. 1415 oblékl Jan Kapistránský řádový oděv. Už brzy se stal blízkým přítelem lidového misionáře Bernardina Sienského, kterému se obdivoval. Po kněžském svěcení odešel na putující kázání. S Bernardinem Sienským se staral o šíření dodržování řehole. Po jeho smrti se intenzivně zasazoval o jeho svatořečení, ke kterému došlo r. 1450.

*„Kapistránka“
kazatelna na brněnské katedrále
(postavena na památku působení v Brně)*

Na Janovo kázání proudily davy lidí. Kam přišel, byl slavnostně přijímán a veden v průvodu do města. Papež, ovlivněn jeho výmluvností a charismatem, učinil Jana několikrát svým legátem. Jan působil v Rakousku a na Moravě, v Čechách a Německu, v Polsku a Holandsku. Během 40 let kázal každý den, aniž si dopřál klidu. Zasahoval svými slovy i do politiky a smířoval hádající se panovníky a města. Ve slavné bitvě u Bělehradu v r. 1456 zachránil Jan Kapistránský západ svým charismatem a odvážným vystoupením s křížem v ruce před téměř poražené vojsko, které povzbudil

ještě jednou k vzepětí proti Turkům. Ve františkánském řádu dosáhl oddělení observantů od minoritů, zachoval však přitom jednotu řádového společenství. Velká osobnost 15. století, miláček národa, zemřel 23. 10. 1456 v Iloku v Uhrách. Jeho ostatky jsou nezvěstné. Papež Alexandr VIII. prohlásil Jana Kapistránského r. 1690 za svatého. Klasickým znázorněním Jana Kapistránského je obraz s korouhví nebo s hostií.

Z historických pramenů se dozvídáme, že kázal 6 týdnů i v Brně na Petrově.

J. A.

Poutní výlet chrámového sboru

Neratov – s tímto pojmem se již setkala většina z nás. Fenomén Neratov, neratovský zázrak, tak bývá označována skutečnost, že z vysídlené obce a rozbořeného kostela se stalo místo, které přitahuje tisíce lidí. A právě sem zamířil náš chrámový sbor, aby zakusil neopakovatelnou atmosféru tohoto staronového poutního místa a vnímal jeho proměnu i zdejší krajinu, která je pro mě jako pohlazení po duši.

Neratov (Bärnwald) byl německou osadou, kde žili skláři, lesní dělníci a zemědělci. Počátek poutního místa je spojován se jménem rokytnického faráře Kryštofa Floriána Blažeje Dricka - měl sen, v němž se mu zjevila Panna Maria, a tak v roce 1661 nechal vyřezat milostnou sošku Panny Marie. Když byla přenesena do Neratova, došlo k zázračnému uzdravení a zázračná moc se kromě sošky přičítala i prameni,

který vyvěrá u kostela. Zprávy o zdejších uzdraveních se brzy rozšířily a nápor poutníků způsobil, že roku 1723 začala stavba nového kostela, kostela Nanebevzetí Panny Marie. Je to mimořádné architektonické dílo, a přece už málem nebylo. Po odsunu Němců a poškození kostela byl vydán demoliční výměr, ale zbourání kostela zabránil nedostatek financí. Nebo vyšší řízení?

Když toto místo objevil Josef Suchár, kostel tvořily jen obvodové zdi bez střechy a v obci žili jen 2 stálí obyvatelé a několik chalupářů.

Neratov - polorozpadlý kostel

A přece mělo toto místo výjimečnou atmosféru. Jako kněz se sem Josef Suchár vrátil a spolu s několika přáteli začal nejen opravovat kostel, ale především vytvářet místo pro život. Oprava kostela v liduprázdné vesnici by neměla smysl. Dnes Sdružení Neratov poskytuje zázemí mentálně a zdravotně postiženým lidem: provozuje chráněné dílny, zahradnictví, pivovar, chráněné bydlení, denní stacionář, speciální školu, stravovací, ubytovací a úklidové služby – vše společně s postiženými. Navštívili jsme i jejich obchůdek a všichni jsme si odváželi nějaký jejich výrobek.

Neratov - obnovený kostel

Poutní kostel dodnes přitahuje pozornost odborníků, zatímco turisty láká především jeho skleněná střecha. Bohužel ta se právě opravovala a lešení v kostele trochu zkreslilo zdejší atmosféru. Ale i tak stoupaly jako modlitba naše tóny Zdravas Maria, Panno, tys květ nejkrásnější... v tobě naději máme, o pomoc žádáme...

Neratov – presbytář kostela

Navštívili jsme také kostel sv. Jana Křtitele v Orlickém Záhvoří. Patří obci a ta se o něho pečlivě stará. Je využíván nejen pro

bohoslužby, ale i pro kulturní akce a výstavy, na půdě je upraven prostor pro setkávání, opravena věž, pořízen nový zvon. Je zajímavé, že v těchto místech, kde žilo převážně německé obyvatelstvo, se setkáváme s úctou k českým patronům a svatým: sochy sv. Václava, Vojtěcha, Zikmunda a Jana Nepomuckého v kostele na oltáři, kaple sv. Václava, řada soch sv. Jana Nepomuckého v krajině i zasvěcení kostela ve Vrchní Orlici. Tento kostel je jednou ze zbývajících staveb v již zaniklé obci, byl vykraden a zpusťšen, dnes se pomalu opravuje. Vyniká jeho umístění v krajině, ale nás překvapil především poschodový kůr.

Poslední naší zastávkou byla Hora Matky Boží – Králíky, hlavní poutní místo královéhradecké diecéze. Barokní klášter s kostelem Nanebevzetí Panny Marie se nachází na kopci nedaleko města, s kterým je propojený alejí s kapličkami křížové cesty.

Celý poutní komplex byl založen Tobiášem Janem Beckerem, králickým rodákem, svatovítským kanovníkem a později královéhradeckým biskupem kolem roku 1700. Od počátku sloužil řádu servitů, později redemptoristů, v roce 1950 se stal internačním místem pro řeholníky, později pro řeholnice, dnes slouží diecézi. Srdcem tohoto místa je obraz Panny Marie Sněžné, umístěný na hlavním oltáři. Je kopíí

originálu z baziliky Santa Maria Maggiore, za jehož autora byl považován sv. Lukáš. Od kláštera je nádherný výhled na okolní krajinu. Snad proto nedaleko stojí socha Pozorovatele (místní ho nazývají Franta), který zadumaně shlíží dolů.

Děkujeme všem, kteří tento poutní výlet připravili.

Ludmila Pohanková

Knižní tip

- Máte ve své rodině nebo mezi svými blízkými někoho, kdo bojuje s Alzheimerovou nemocí?
- Zajímává vás, co přesně tato nemoc, kterou trpí desítky tisíc lidí v Česku, obnáší a jak je možné nemocným lidem pomoci?

Pokud si na některou z těchto otázek odpovíte kladně, doporučuji vám zajímavou knihu s názvem **Deník ze života s Alzheimerem**.

Kniha představuje **silný příběh** jedné ženy a její rodiny, která se stará o svoji těžce nemocnou maminku. Autorka v podobě krátkých, často velmi osobních deníkových zápisků, přibližuje celých deset let náročné péče o nemocnou maminku – co se dělo od chvíle, kdy „nezvaný host“ Alzheimer poprvé zaklepal na dveře jejích rodičů, až do okamžiku, kdy se s maminkou navždy rozloučila.

Kromě poutavého příběhu je kniha přínosná především díky **odborným komentářům**, které každou kapitolu v knize doprovázejí. V nich experti z 12 oborů (psycholog, neurolog, psychiatr, právník, sociální pracovník atd.) radí čtenářům, jak mají postupovat, pokud ve své rodině řeší péči o lidi s Alzheimerovou nemocí nebo demencí.

Knihu si můžete koupit v klasických knihkupectvích nebo online na webu www.dementia.cz.

Vojtěch Jurásek

Opravy na faře

Pokud jste do prostoru farního suterénu zavítali v rámci „Dne otevřených dveří“ 28.9., jistě jste zaznamenali posun ve srovnání s předchozí prohlídkou na konci dubna. Zároveň je však patrné, že tempo prací zaostává za původním harmonogramem. Původně bylo v plánu během letních měsíců dokončit pokládku dlažby, realizovat obklad stěn v kuchyni a na toaletách a vybavit tyto místnosti zařizovacími předměty. Bohužel jsme stále naráželi na omezené kapacity (zejména personální) jednotlivých dodavatelů. Svou roli hrála i potřeba předělat některé práce, které nebyly odvedeny v odpovídající kvalitě. Nezbytnost dodržovat návaznost jednotlivých prací pak výsledné zpoždění jenom umocňuje.

Přesto se řada věcí v průběhu října povedla. Po zmíněném Dnu otevřených dveří došlo k pokládce dlažby a soklů ve zbývajícím prostoru, opětovnému vybetonování nového schodu před vstupem do klubu (připomeňme, že podlaha celého suterénu je nyní cca 17 cm pod původní úroveň) a jeho osazení žulovými deskami. Dále byly v průběhu října realizovány obklady stěn na nových toaletách a v kuchyni, v obou těchto místnostech byly zhotoveny štukové omítky a provedena výmalba. Na toaletách došlo k instalaci sanitárních příček, topného žebříku, klozetů, dvojumyvadla včetně baterií, nalepení zrcadla. V kuchyni mohla být po finální omítce, výmalbě a obložení stěn nainstalována zbývajících stropních svítidla, okenní parapety a výsuvné (podávací) okno do společenské místnosti.

V říjnu se ke konci nachýlily práce na fasádě při farním dvoře – místa dotčená vlhkostí a novými instalacemi (elektro, odvětrání, voda) byla vyspravena a nově natřena; stěna s kohouty je nyní chráněná novými obklady. Zároveň došlo k výměně nevyhovujících částí dešťových svodů a zapravení míst, kudy procházejí skrz balkony.

Z venkovních prací zbývá osazení parapetů a elektroinstalační práce (instalace zásuvkových rozvaděčů, zakončení přípravy pro venkovní elektroinstalaci okolo fary a zapravení přípravy hromosvodu směrem do dvora). V prostoru klubu nás čeká zhotovení schodku v technické místnosti, osazení dveří, vybavení kuchyně a elektroinstalační práce (dokončení instalace svítidel, dopojení zásuvkových a vypínačových přístrojů, připojení odečtů elektroměrů, dovybavení kotelny, osazení hlavního rozvaděče silové elektřiny, rozvaděče domácích telefonů a otevírání dveří, rozvaděče zajišťujícího rozvod internetu do celého domu, úprava a přepojení vývodů internetu jednotlivých bytů na nové centralizované místo). Vše bude zakončeno výchozí revizí rekonstruované elektroinstalace.

Stanovovat termín předání díla je po zkušenostech z minulých měsíců a vzhledem k blížícímu se konci roku poněkud ošemetné, a to přesto, že práce, které se farnosti daří realizovat svépomocí, přispívají k uspíšení konce oprav.

Jak již bylo sdělováno, události posledního roku (vývoj na stavebním trhu, válka na Ukrajině) zapříčinily nejen prodlužování dodacích lhůt, ale i navýšení cen některých materiálů. Děkujeme proto za vaše

pochopení a za štědrost, kterou můžete projevit příspěvkem na farní účet (2100491918/2010, VS: rodné číslo/dat. nar. ve tvaru RRMDD, SS: 5) nebo při pravidelných sbírkách na opravy.

Kaplička na Tábořské

Začínáme řešit s biskupstvím a technikem stavebních investic brněnského děkanství potřebnou a dlouho odkládanou opravu kapličky na Tábořské. V letošním roce jsme ve vlastní režii zajistili opravu havárie střechy kapličky – zatékalo dovnitř – a zamezení vlétání holubů do zvonice, kterou propadávalo znečištění do vlastního prostoru kaple.

O možnosti finančně přispět na opravu kapličky bude jednáno se správcem fondu Puls. Podrobnosti budou zveřejněny, jakmile budou známy.

*Za technickou správu farnosti
Antonín Mareš, Dominik Jurásek*

Příběhy, které otvírají srdce (4)

Příběhy z Brincadeiry

Chlapec, který se chtěl stát malířem

Byl jednou jeden chlapec, který se chtěl stát natěračem. Ale měl problém: vůbec neuměl malovat. Snažil se, ale lidé mu stále říkali: „Neumíš to.“ Ale jemu bylo jedno, co lidé říkají.

Jednou o Vánocích se pokusil natřít dům. A podařilo se. Dům vypadal pěkně. A tak se stalo, že se mohl podívat zpřímá do očí těm, kteří mu nevěřili. A tak žil šťastně a natíral domy až do smrti.

*Romilson C. dos Santos, 13 let
ulice Sao Lázaro – 27.12. 2017*

Chlapec z faveley

Byl jednou jeden chlapec, který bydlel ve favele. On a jeho matka žili v těžkých podmínkách. Někdy měli s maminkou hlad a chodil na ulici žebrat. Často mu nikdo nic nedal a on se vracel smutně domů.

V polovině cesty uviděl muže, který jej k sobě zavolal a zeptal se ho, jestli chce práci. Chlapec byl šťastný a zeptal se: „Co mám dělat?“ Muž řekl: „Dám ti vysílačku a několik světlic.“

Chlapec řekl: „To si musím ještě rozmyslet.“ Muž řekl: „Zítra budu chtít odpověď.“

Chlapec šel domů, ale matce nic neřekl. Přemýšlel a přemýšlel a řekl si: „Chci tu práci. Zítra promluví s tím mužem.“

Druhého dne promluvil s mužem. Dal mu mobil a světlice, vzal ho na návrší a řekl:

„Jestli uvidíš policii nebo někoho jiného, vypustíš světlici a zavoláš mi na mobil.“

Časem se z chlapce stal vedoucí bandy a boss celé favely. Po dlouhé době řekl matce pravdu. Matka se rozplakala a řekla: „Proč jsi začal s tímto životem, můj synu? Celé roky ses u mne nezastavil a najednou se objevíš a chceš mi dávat peníze.“

Řekl matce: „Patří mi teď celá favela a já jí dávám rozkazy. Je mi to líto, mami, ale z tohoto života se už nedostanu pryč. Mohu už teď jen zabíjet, nebo zemřít.“

Morální ponaučení: Nikdy nezačíněj život zločince. Má jen dvě východiska: věznici nebo smrt.

*Alan Santos Queiroz, 18 let
ulice Vale – 17.5.2018*

Připravila Marie Oujezdská

Okénko do světa (11)

Pět farností v Keni – pět různých světů v jedné katolické církvi

Skoro půlroční putování po čtyřech státech východní Afriky bylo malým výletem do budoucnosti katolické církve, která se v Africe odehrává již dnes. Kromě Tanzánie, Súdánu a Jižního Súdánu jsem také strávil dva měsíce v Keni. Návštěva pěti salesiánských farností pro mne byla ohromným zážitkem katolického společenství a ducha.

Kakuma – farnost v jednom ze čtyř největších uprchlických táborů na světě (je na severu Keni pod záštitou Spojených

národů, soustřeďuje asi 200 000 uprchlíků, první sem přišli před více než 30 lety).

Salesiánská farnost Svatého kříže má asi 20 000 katolíků, většina je z Jižního Súdánu, Konga a Burundi. Mše svatá se slouží každou neděli v 11 kaplích, 13 katechetů pomáhá v přípravě na svátosti. Hodně dětí se do kaple nevejde, a tak mají v průběhu mše katechezi venku pod stromem. Farnost je napojena na učiliště Dona Boska, kde je každý rok asi 4 000 učňů, obory jsou různé, od informační technologie až po sváření a truhlářinu.

Kakuma – mše svatá pod stromem

Učiliště je otevřené i pro lidi z jiných náboženství, vzhledem k blízkosti Somálska je tam hodně muslimů. Ti ovládli skoro všechny malé obchody v uprchlickém táboře, který se rozkládá na ploše 10x30 km v polopouštní oblasti.

Korr – farnost leží na okraji pouště; první evangelizace kočovných kmenů zde započala asi před padesáti lety.

V této rozsáhlé oblasti je 9 kaplí, je to území bez asfaltových silnic, kde se cesty mění

podle sjízdnosti této polopouště. U několika misijních stanic jsou také školy řízené státem. Někteří učitelé jsou naši katoličtí katecheté, kteří se po práci v základní škole věnují pastoraci a katechezi prováděné v místních jazycích. Také nedělní kázání jsou obvykle překládána do nejméně dvou místních jazyků (Rendille a Samburu). Na mších jsou většinou přítomné stovky dětí a starších lidí, mnozí z nich ještě nejsou pokřtěni, protože není příležitost k systematické katechezi. Chybí zde voda a nouzové dávky poskytuje OSN a farnost.

*Korr - farnost v pouštní oblasti,
jedna z 10 kaplí*

Vzhledem k drsnému klimatu, jazykovým problémům a nedostatku vody není mnoho salesiánů, kteří se do této farnosti hlásí.

Makuyu – vesnická farnost s 20 misijními stanicemi, asi 100 km od Nairobi, místní jazyk je Kikuyu (se staršími lidmi se v jiném jazyce hovořit nedá, ani ve svahilštině).

Katolíci jsou tam vnímáni jako zakladatelé farnosti (italští salesiáni), kteří se vyznačovali rozdáváním peněz mezi lidmi. Je to proti zdravým africkým zvykům, kdy

i ti nejchudší farníci do společenství něco přinášejí. Ve farnosti je 20 kapliček hodně daleko od sebe, dvě z nich se mají již brzy stát novým farním kostelem. Církev v Africe je velice dynamická. Na fotce je vidět tu největší kapličku, které přezdírají katedrála.

Makuyu – nový kostel na vesnici

Jen Bůh ví, kdy se jim podaří ji dostavět. Farní rada tam však pracuje dobře.

Nzaikoni – farnost na horách poblíž hlavního města. Na nesjízdných cestách mezi vesnicemi je již asi dvacet kapliček.

*Nzaikoni – 15. zastavení křížové cesty
(Zmrtvýchvstání)*

Celý kraj má pověst nejzakletější oblasti v Keni, kde je ještě na vesnicích čarodějnictví velice živé. Asi proto nový salesiánský farář založil hnutí pro novou křížovou cestu (15 zastavení na 5,2 km přes kopečky nahoru a dolů), na kterou jsou lidé zváni každý druhý pátek v měsíci. Tím se snaží čelit čarodějnictví mezi lidmi. Plánuje také cestu světla (od Vzkříšení až do Seslání Ducha svatého), dalších 5 km na druhou stranu farních kopečků. Farníci jsou velice aktivní v pastoraaci mládeže.

Upper Hill – je to zvláštní farnost situovaná v centru města Nairobi, zároveň je to i mariánské poutní místo (Panny Marie Pomocnice křesťanů), kde je také přechovávána urna Dona Boska pro celý africký region.

Nairobi – farnost Upper Hill

Ve velkém městě je asi 32 malých křesťanských společenství (Nairobi má nejméně 6 milionů obyvatel), nehledí se tam na hranice farností. Je tam velmi pěkná

pastorace mládeže – v sobotu a v neděli se stovky dětí a mládeže účastní zdařilých katechezí a mší svatých. Obětavost laiků v Africe nezná hranice. Poslední večer před odletem jsem byl na první mši svaté po pandemii v jedné z těch malých křesťanských komunit, byl to dobrý zážitek hluboké víry, jednoduchého sdílení a vytváření společenství.

Ve všech pěti různých salesiánských farnostech, od středu hlavního města Nairobi až po uprchlický tábor, v horské či pouštní farnosti – všude se najdou malé křesťanské komunity, které se scházejí jednou za týden ke sdílení Božího slova a řešení problémů v jejich oblasti. Katolíci jsou zde přítomni v moři jiných křesťanských církví a také mezi muslimy. Katolické farnosti jsou zde se svojí velice dynamickou liturgií, s tanci, průvody a zpěvy, s velmi obětavými služebníky ve farních radách a s velkodušnými členy, kteří pořádají sbírky na potřebu chudých a farního rozvoje.

Přál bych vám zažít alespoň jednu neděli v africké farnosti v Keni jako inspiraci a povzbuzení!

P. Václav Klement, SDB